padá na váhu i prostředí, ve kterém osoba sčítaná v době pro zjištění národnosti rozhodné po delší dobu žije, kmenová příslušnost a obcovací řeč manžela a jiných příslušníků rodiny, způsob výchovy dětí, politické přesvědčení a pod. Stížnost tvrdí a tvrdili st-lé již v administrativním řízení, že Jan W. po 30 let žije v obci německé, že manželka jeho je Němka, česky neznající, děti že vychovány jsou německy a že W., který se cítí Němcem, vždy za Němce byl považován.

Aby tvrzení ve stížnosti z 19. února 1919 ohledně národnosti Jana W. právně mohlo býti hodnoceno jako udání vědomě nesprávné, musely by býti šetřením za účasti stran provedeným zjištěny objektivní znaky, jimiž se národnost určuje, a muselo by dále býti zjištěno, že udání o národnosti Jana W. není v souhlasu s těmito objektivními znaky.

Úřad správnost tvrzení o řadě znaků těch vůbec nevyšetřoval, nezaujal k nim stanovisko, maje za to, že ten, kdo úplně jazyk německý neovládá, nemůže náležeti k národnosti německé.

Názor ten je mylný a proto muselo býti nař. rozhodnutí, jež nadto trpí i podstatnou vadou výše vytčenou, zrušeno dle § 7 zák. o ss.

## Č. 2765.

**Mimořádná opatření. — Vyvlastnění. — Administrativní řízení: * Řízení provedené podle § 5 nařízení z 16. října 1914 č. 284 ř. z. bez obeslání expropriáta a bez jeho slyšení není podstatně vadné, netvrdí-li st-lé, že by předmět a rozsah vyvlastnění byl nesprávně zjištěn, nýbrž vytýkají pouze podjatost znalce slyšeného o hodnotě vyvlastněné plochy.**

(Nález ze dne 15. října 1923 č. 9719.)

Prejudikatura: Boh. 941 a 1289 adm.

Věc: František V. a spol. ve Falknově proti zemské správě politické v Praze o vyvlastnění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Útraty se nepřisuzují.

Důvody: — — — —

Stížnost podaná proti vyvlastňovacímu nálezu zsp-é, jímž byly vyvlastněny dle § 5 nař. z 16. října 1914 č. 284 ř. z. na základě výsledků řízení vyvlastňovacího konaného 22. a 23. září 1920 a výsledku dodatečného šetření ze dne 24. března 1921 k účelu nového rozšíření povrchového dolu »Britania«, jež bylo prohlášeno za stavbu požívající výhod, pro těžařstvo Bohemii spoluvlastnické části parcel č. kat. 3004 a 3005/1, pokud patří st-lům, spatřuje nezákonnost v tom, že se st-lé — jak nesporno — nezúčastnili řízení, jež předcházelo vydání nálezu.

Stížnost dovozuje, že § 4 cís. nař. z 16. října 1914 č. 284 ř. z. zaručuje expropriátu právo na slyšení. Jest pravda, že § 4 a 5 cit. nařízení ustanovuje, že expropriáti mají o jednání býti individuálně zpraveni a že s nimi má býti jednáno. Ustanovení to je ustanovením čistě procesním; avšak nedbání jeho nezakládá právě proto, poněvadž jde o ustanovení rázu čistě procesního, nezákonnost rozhodnutí, jež vydáno bylo,

aniž ustanovení toho dbáno, nýbrž nejvýše jen vadu řízení. Dovozuje-li tedy stížnost z porušení ustanovení § 4, odst. 2 cit. nař. nezákonnost nař. rozhodnutí, činí tak neprávem a ježto jiné výtky nezákonnosti nevznáší, bylo výtku nezákonnosti zamítnouti jako bezdůvodnou.

Avšak přes to, že rozhodnutí nař. bylo vydáno, aniž se st-li před jeho vydáním bylo jednáno, nepřistoupil nss v daném případě ke zrušení nař. rozhodnutí dle § 6 zák. o ss, poněvadž neshledal, že by tato vada byla vadou podstatnou. Nedbání forem procesních a zásad v řízení platných zakládá dle názoru nss podstatnou vadu, jež by měla v zápětí zrušení dle § 6 zák. o ss, jen tehdy, mělo-li nedbání vliv na materielní právo strany a dotklo-li se nebo mohlo-li se materielního práva strany dotknouti nepříznivě. A tu otázka věcné ochrany subjektivních práv expropriáta je ovšem předmětem jednání, jež předepsáno je v § 4 nař. z 16. října 1914 č. 284 ř. z. Ale — jak nss opětně již vyslovil — není stranám, jichž práva návrhem na expropriaci dle cit. nař. učiněným byla dotčena, dán zákonný nárok na to, aby odporem svým projektované nebo schválené dílo zmařily neb změny projektu vymohly (§ 4, odst. 1 cit. nař.). Obmezuje se řízení to na zjištění práv stran, na zjištění předmětu a rozsahu požadovaného vyvlastnění. Že by v tomto směru bylo řízení neúplné nebo jinak vadné t. j. že by předmět a rozsah požadovaného vyvlastnění býval nesprávně zjištěn, toho stížnost vůbec netvrdí a nevznáší vůbec námitek, které by mohly míti nějaký vliv na zjištění předmětu a rozsahu požadovaného vyvlastnění.

Stížnost vytýká pouze, že neúčastí st-lů, jimi nezaviněnou, bylo jim znemožněno poukázati na podjatost znalce při řízení slyšeného a na nesprávnost i vadnost jeho dobrozdání.

V té příčině trvá nss na názoru vysloveném ve zdejším nálezu Boh. 941, že výslech znalce o hodnotě vyvlastněného předmětu provedený v řízení dle §§ 4 a 5 cit. nař., má povahu procesuelní přípravy pro rozhodování o odškodném, že však nejde o žádné rozhodnutí neb opatření, které přece ohledně odškodného vydává zvláštní komise (§ 6 cit. nař.) a vidí-li tedy st-lé v tom, že nemohli se proti tomuto znalci brániti, stížení neb znemožnění své obrany proti nálezu vyvlastňovacímu, který přece výší odškodného se neobírá, je tato námitka zřejmě bez podstaty.

Že by okolnost, že se st-li nebylo před vydáním nař. rozhodnutí jednáno v jiném nějakém směru, byla měla nepříznivý vliv na materielní jich práva, stížnost vůbec netvrdí. Nss dle svrchu uvedeného toho také neshledal a nemohl proto nalézti, že by neslyšení st-lů v daném případě zakládalo podstatnou vadu ve smyslu § 6 zák. o ss.

Proto bylo stížnost zamítnouti.

## Č. 2766.

**Spolkové právo (Slovensko): I. * Nepotvrzení stanov spolku po právu již existujícího, předložených k revisi, není samo o sobě právním důvodem k rozpuštění spolku (§ 113 ústavní listiny). — II. * Nečinnost spolku sama o sobě není důvodem k jeho rozpuštění.**

(Nález ze dne 16. října 1923 č. 17053.)